

[Marete Bjørn Hanssen.]

under 20 år, fordi loven jo f. eks. fastsætter 18 år som ægteskabsalder for kvinder. Samtykket må ikke ses som et udtryk for en forelådt tankegang, som skal give forældre mulighed for at stå deres børns kærlighedslykke i vejen, men som en nødvendig formueretlig beskyttelse af myndige. Med forslaget bestemmelse om at bevare appelligheden til overøvrigheden synes jeg der er skabt tilfredsstillende forhold på dette område, fordi man sikrer en undersøgelse af, om der er rimelig grund til at nægte et samtykke.

Lovforslaget sigter dernæst mod at ændre en række af de bestemmelser i den nuværende lov, som gælder, når ægtefæller står over for at skulle opløse et ægteskab. Jeg vil gerne give tilslutning til den generelle tendens, som lovforslagene er udtryk for. Som et eksempel herpå vil jeg fremhæve bestemmelsen om, at skilsmisse skal kunne opnås efter 1 års separation, mens vi i øjeblikket lever med de to regler, 1½ års reglen, som kan trækkes til en 2½ års regel. Jeg synes, det er glædeligt, at der er opnået enighed om kun én regel, og at den går ud på 1 år.

Endnu stærkere end dette vil bestemmelsen om, at der kan opnås skilsmisse, når samlivet har været hævet i 3 år, komme til at virke, sammenlignet med de nuværende tilstande. Som det er nu, kan det vare en 7-8 år, før skilsmisse kan opnås, efter at et samliv er hævet, når den ene part findes skyldig i denne samlivsophævelse og den anden part modsætter sig skilsmissem. Det tvinger mennesker ud i uægteskabeligt samliv, måske med børn, som ikke kan blive legaliseret. Tre års reglen må derfor betegnes som et afgjort fremskridt, fordi det er en kompromisløs regel, der afstår fra den nuværende lovs forbehold.

I den offentlige debat har jo især utroskabsspørgsmålets betydning som skilsmisseadgang været fremme, og på baggrund af den megen tale om, at utroskaben nu ikke længere ubetinget skulle bevare sin historiske stilling som den handling, der giver den krænkede ægtefælle krav på skilsmisse, må man fastslå, at forslaget opretholder denne bestemmelse som hovedregel, og det er et synspunkt, mit parti kan gå ind for. Jeg finder, det er en lille mus, det danske og nordiske revisionsarbejde på dette om-

råde er barslet med, nemlig stk. 2 i lovforslagets § 41, som siger:

„Hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor, kan der i stedet for skilsmisse gives separation.“

Jeg finder det nødvendigt stærkt at understrege denne ordlyd, fordi en gallupundersøgelse, offentliggjort i Berlingske Tidende i går, medvirker til at give offentligheden, også de adspurgte, et forkert billede af, hvad det er, lovforslaget går ud på. Gallup har stillet følgende spørgsmål:

„Det er blevet foreslået at ændre ægteskabsloven således, at et enkelt tilfælde af utroskab ikke længere skulle være tilstrækkeligt til skilsmisse — er De enig eller uenig heri?“

Lovforslaget beskæftiger sig ikke med antallet af utroskabstilfælde, men har den omtalte ventil, der understreger hensynet til børnene eller andre vægtige grunde, som på afgørende måde skal tale for, at utroskab medfører separation i stedet for skilsmisse.

Lovforslaget bevarer, omend med en ændret ordlyd, bestemmelsen om, at børn under 2 år i almindelighed ved separation og skilsmisse skal tildeles moderen. Denne bestemmelse skal jo ses i sammenhæng med forslaget til myndighedslov, hvor nydannelsen er, at en fader til et barn uden for ægteskab nu endelig skal have en mulighed for samkvemsret med sit barn. Når vi nu omsider skal til at sikre faderens rettigheder, kunne man nok gøre det stærkere, end forslaget her er udtryk for.

Jeg vil også gerne ytre skepsis over for den pegefinger, som bestemmelsen om moderens ret til de små børn er. Når forslaget generelt fastslår, at der i tilfælde af uenighed om børnene ved separation og skilsmisse skal tages særligt hensyn til børnenes tarv, må dette være tilstrækkeligt. Særligt at understrege moderens ret til børn under 2 år kan rumme en fare for afsmitning, så reglen også kommer til at gælde ud over 2 års grænsen.

Jeg vil gerne generelt udtrykke tilfredshed med de liberaliseringstendenser i loven, som afskaffer lysningspligten, oplysningspligten om fremtidige børns trosforhold, graviditetsreglen osv., og vil opholde mig ved spørgsmålet om de åndssvages ret til at indgå ægteskab, som jo omfattes af for-